

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 271/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť R. Š., zastúpeného advokátkou JUDr. Ivanou Halahijovou, Advokátska kancelária, Vazovova 9/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. XVI/2 Pz 41/14/1000 a uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/2 Gv 117/13/1000-77 z 23. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2014 faxom a následne 13. mája 2014 poštou doručená sťažnosť R. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Ivanou Halahijovou, Advokátska kancelária, Vazovova 9/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 3

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) v konaní vedenom pod sp. zn. XVI/2 Pz 41/14/1000 a uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/2 Gv 117/13/1000-77 z 23. januára 2014 (ďalej len „uznesenie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry“).

Zo sťažnosti vyplýva, že v trestnej veci sťažovateľa trestne stíhaného na základe uznesenia vyšetrovateľa Policajného zboru ČVS: PPZ-664/NKA-PZ-BA-2013 z 30. júla 2013 pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu pokusu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené uznesenie ČVS: PPZ-664/NKA-PZ-BA-2013 z 23. decembra 2013 o vylúčení veci (ďalej len „uznesenie o vylúčení veci“) obvineného L. B. trestne stíhaného na základe totožného uznesenia zo spoločného konania s trestnou vecou sťažovateľa, ako aj ďalších obvinených (M. K., R. Z.). Vylúčená trestná vec je vedená na expozitúre Bratislava, národnej protizločineckej jednotky, národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru pod ČVS: PPZ-1137/NKA-PZ-BA-2013.

Proti uzneseniu o vylúčení veci podal sťažovateľ v zákonnej lehote sťažnosť, pretože podľa jeho názoru predmetné uznesenie odporuje § 21 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré nemožno aplikovať „na úkor zmyslu a predmetu Trestného poriadku zakotveného v § 1 Trestného poriadku“. Uznesením prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá ako podaná neoprávnenou osobou z dôvodu, že sťažovateľovi sa týmto uznesením nemení procesné postavenie obvineného, a teda nezasahuje žiadnym spôsobom do jeho práv. Podľa názoru sťažovateľa zmena procesného postavenia spoluobvineného L. B. na svedka sa zásadným spôsobom dotýka aj jeho procesného postavenia ako obvineného, a to z dôvodu, že kým právom obvineného zaručeným ústavou je odoprieť výpoveď, tak jednou zo základných povinností svedka je vypovedať, pričom dôvody na odopretie výpovede sú taxatívne uvedené v § 130 Trestného poriadku. V danom prípade to znamená, že „kým L. B. v pozícii obvineného môže využiť svoje právo nevypovedať, v procesnom postavení svedka toto právo nemá, naopak je jeho povinnosťou vypovedať, čo môže negatívne ovplyvniť aj sťažovateľa“. Uvedené platí najmä preto, že L. B. je tou osobou, ktorá do určitej miery usvedčuje sťažovateľa z účasti na trestnej

činnosti a zmenou jeho procesného postavenia dôjde aj k zásadnej zmene v hodnotení jeho výpovede v neprospech ostatných obvinených.

Na základe uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry zasiahol do jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru, ako aj do jeho procesných práv v zmysle § 34 Trestného poriadku, keď ním podanú sťažnosť zamietol ako podanú neoprávnenou osobou bez toho, aby sa ňou dôsledne zaoberal. Podľa sťažovateľa tak uznesením prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry, ako aj uznesením o vylúčení veci bol porušený zákon v jeho neprospech.

Sťažovateľ následne využijúc § 364 Trestného poriadku sa obrátil na generálneho prokurátora s návrhom, aby podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku zrušil uznesenie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry, ako aj uznesenie o vylúčení veci. Generálny prokurátor vyhodnotil návrh sťažovateľa ako podaný neoprávnenou osobou, o čom bol sťažovateľ upovedomený listom č. k. XVI/2 Pz 41/14/1000-4 z 10. marca 2014. Sťažovateľ namietal, že k ním uvádzaným dôvodom sa generálny prokurátor nevyjadril, aj keď z obsahu upovedomenia vyplýva, že preskúmal zákonnosť napadnutých uznesení v celom rozsahu. Sťažovateľ ďalej uviedol, že v čase predloženia spisu generálnej prokuratúre mal spis viac ako 3000 strán, vyšetrovateľ Policajného zboru spracoval a doručil stanovisko k návrhu na zrušenie právoplatného uznesenia o vylúčení veci generálnej prokuratúre 10. marca 2014. V rovnaký deň generálny prokurátor preskúmal zákonnosť napadnutých rozhodnutí a spracoval svoje stanovisko. Z pohľadu sťažovateľa je krajne nepravdepodobné, aby generálny prokurátor za daných okolností mal dostatok času na dôkladné oboznámenie sa s obsiahlym spisovým materiálom. Z uvedeného dôvodu považuje sťažovateľ postup a rozhodnutie generálneho prokurátora za nezákonný a neústavný.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom vyslovil, že *„postup Generálneho prokurátora SR a Uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zo dňa 23. 1. 2014 vydané pod spisovou značkou VII/2 Gv 117/13/1000-77 je nezákonné a odporuje ústave Slovenskej republiky, pretože ním*

bolo porušené právo sťažovateľa na obhajobu zakotvené v článku 50 ods. 3 ústavy Slovenskej republiky... a zároveň v článku 6 ods. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd..., zrušil napadnuté Uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zo dňa 23. 1. 2014 vydané pod spisovou značkou VII/2 Gv 117/13/10000-77“, a priznal mu náhradu trov konania

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namietá porušenie svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru postupom generálneho prokurátora a uznesením prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o vylúčení trestnej veci obvineného L. B. zo spoločného konania s trestnou vecou sťažovateľa a ostatných obvinených. Uznesenie

prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry sťažovateľ napadol podaním návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku využívajúc tak mimoriadny opravný prostriedok umožňujúci generálnemu prokurátorovi napraviť nezákonnosť v postupe a v rozhodnutiach vydaných v prípravnom konaní. Generálny prokurátor oznámil sťažovateľovi listom č. k. XVI/2 Pz 41/14/1000-4 z 10. marca 2014, že uznesenie o vylúčení veci a uznesenie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry považuje za zákonné a správne, pričom nebolo zistené také podstatné pochybenie zákona, ktoré by mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci sťažovateľa.

Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd poukazuje v spojitosti s tým na to, že petit sťažnosti napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou, vykazuje nedostatky. V návrhu na rozhodnutie vo veci samej totiž chýba označenie konkrétneho postupu generálneho prokurátora, v dôsledku ktorého mali byť porušené sťažovateľom označené práva. Z obsahu odôvodnenia sťažnosti však bolo ústavnému súdu zrejmé, že sťažovateľ namietá porušenie svojich práv postupom generálneho prokurátora v konaní vedenom pod sp. zn. XVI/2 Pz 41/14/1000 a v tom zmysle ústavný súd ustálil aj petit sťažnosti.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry

Podľa názoru sťažovateľa uznesením prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry došlo k zásahu do základného práva sťažovateľa na obhajobu zaručeného čl. 5 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru z dôvodu, že sa jeho sťažnosťou proti uzneseniu o vylúčení veci obvineného L. B. zo spoločného konania s trestnou vecou sťažovateľa, ako aj ďalších obvinených, v dôsledku ktorej došlo aj k zmene procesného postavenia sťažovateľa (k jeho zhoršeniu), prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry dôsledne nezaoberal, ale ju zamietol ako podanú neoprávnenou osobou.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že návrhom z 26. februára 2014 sťažovateľ žiadal generálneho prokurátora označené uznesenie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry ako aj jemu prechádzajúce uznesenie o vylúčení veci zrušiť v súlade s § 363 ods. 1 Trestného poriadku, na základe ktorého generálny prokurátor preskúmal uvedené uznesenia a vec vybavil listom č. k. XVI/2 Pz 41/14-1000-4 z 10. marca 2014.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Keďže v danom prípade sa sťažovateľ mohol domáhať ochrany svojich práv uplatnením právneho prostriedku nápravy adresovaného generálnemu prokurátorovi podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku [(§ 363 ods. 1 Trestného poriadku), čo sťažovateľ aj využil, pozn.], ústavný súd jeho sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom generálneho prokurátora

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval

uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že generálny prokurátor na základe návrhu sťažovateľa podaným v súlade s § 363 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal uznesenie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry, ako aj konanie, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo, a zároveň uznesenie o vylúčení veci a dospel k záveru, že nezistil „*také podstatné pochybenie zákona, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci,*“ a preto jeho návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní nevyhovelo.

K už citovanému záveru dospel generálny prokurátor na základe preskúmania zákonnosti oboch napadnutých uznesení a v liste č. k. XVI/2 Pz 41/14-1000-4 z 10. marca 2014 predovšetkým uviedol:

„Na základe Vášho návrhu bol zadovážený a preskúmaný na vec sa vzťahujúci spisový materiál.

Stotožnil som sa s názorom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, že obvinený R. Š. nie je osobou oprávnenou na podanie sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ o vylúčení veci. Preto nie je ani osobou oprávnenou na podanie návrhu v zmysle § 364 Trestného poriadku.

Napriek tejto skutočnosti som preskúmal zákonnosť napadnutých uznesení v celom rozsahu.

Nezistil som dôvody na použitie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní postupom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku.

Rozhodnutie vyšetrovateľa o vylúčení veci obvineného L. B. na samostatné konanie a následné rozhodnutie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR považujem za zákonné a správne.“

Podľa názoru sťažovateľa je postup generálneho prokurátora pri vybavovaní jeho návrhu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku nezákonný a neústavný, keďže sa nevyjadril ku všetkým dôvodom uvedeným v predmetnom návrhu.

Z už spomenutého princípu subsidiarity ustanoveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľom označených práv a vecne sa zaoberať sťažnosťami len vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov nápravy, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií.

Zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní (trestnom) je upravené v ôsmej hlave III. časti Trestného poriadku s označením „Mimoriadne opravné prostriedky“.

Podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku generálny prokurátor zruší právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo v konaní, ktorému predchádzalo, bol porušený zákon. Porušením zákona sa rozumie podstatné pochybenie, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

Podľa § 364 ods. 3 Trestného poriadku generálny prokurátor, ak rozhoduje bez návrhu podľa odseku 1, môže zrušiť rozhodnutie podľa § 363 ods. 1 do troch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia; ak rozhoduje na základe návrhu podľa odseku 1, môže rozhodnutie podľa § 363 ods. 1 zrušiť do šiestich mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku ak generálny prokurátor po preskúmaní veci na základe návrhu oprávnenej osoby uvedenej v § 364 ods. 1 nezistí dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia alebo ak uplynula lehota uvedená v § 364 ods. 1 alebo 3, upovedomí o tom osobu, ktorá návrh podala.

V súlade s § 49 zákona č. 153/2001 Z. z o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) na vybavenie podnetu je príslušný ten prokurátor, ktorý je príslušný na vykonanie opatrení vyplývajúcich z podaného podnetu.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 2 zákona o prokuratúre prokurátor posudzuje podnet podľa obsahu, pričom prihliada na všetky skutočnosti, ktoré počas prešetrovania vyšli najavo.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti smeruje proti postupu generálneho prokurátora vo fáze prípravného (trestného) konania, keď o odôvodnenosti, a teda zákonnosti a ústavnosti trestného stíhania sťažovateľa meritórne zatiaľ príslušný všeobecný súd nerozhodoval. Z už uvedeného okrem iného vyplýva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému, prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat porušenie svojich základných práv a slobôd garantovaných ústavou a listinou, resp. práv garantovaných dohovorom, ku ktorým malo dôjsť v dôsledku ním tvrdeného nezákonného postupu a rozhodnutia vyšetrovateľa Policajného zboru a prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry v predmetnej trestnej veci. Sťažovateľ v postavení strany trestného konania má už v rámci prípravného konania oprávnenie aktívne zasahovať do objasňovania skutkovo relevantných okolností a skutočností kladených mu za vinu. Navyše, tak súd prvého stupňa, ktorý by bol oprávnený

konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľa po skončení prípravného konania, ako aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sú súdmi s plnou jurisdikciou, v právomoci ktorých je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností posudzovaného prípadu vrátane oprávnenia preskúmať zákonnosť a ústavnosť postupu orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľa v tomto štádiu trestného stíhania predchádzajúcemu podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 75/05 alebo III. ÚS 109/05). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého oddielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd poukazuje tiež na svoju konštantnú judikatúru, v rámci ktorej v prípadoch, pri ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv alebo slobôd v trestnom konaní, opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde prostredníctvom sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat' také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, m. m. tiež II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú z dôvodu, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nevyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd poskytuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014